

Ivan Hoffman: Přítomnost americké armády u nás naši bezpečnost významně sníží!

- CZ24 News | 28. května 2023

ČESKO/USA: Obranné smlouvy, uzavírané s USA, nejsou smlouvami, které mají zaručit mír, domnívá se publicista Ivan Hoffman. Ti, kteří takové dohody s Američany uzavřou, se podle jeho názoru hlásí jako cíle jejich nepřátel. Obranná smlouva je válečná smlouva, nejedná se o smlouvu mírovou, připomíná také zásadní rozdíl.

Když je v dnešní válečné době řeč o obraně, myslí se tím obrana útokem. Mezi obranou a útokem je samozřejmě rozdíl. My se vždy bráníme, ať už obranou, anebo útokem, zatímco nepřítel útočí, ať už útokem, anebo obranou. Pokud jde o vojenské smlouvy, je vcelku jedno, zda je nazýváme útočnými, anebo obrannými. Vždy to jsou smlouvy válečné.

Opakem válečné smlouvy je smlouva mírová, kterou ovšem, jak víme, uzavíráme s nepřítelem. Mírové smlouvě v praxi předchází válka, kdy si válčící strany vzájemně pozabíjejí množství vojáků a civilistů a zničí, co se dá. Mírové smlouvy jsou smlouvami z rozumu, válka jimi končí, na rozdíl od obranných smluv, které zpravidla k válkám vedou, neboť politici vždy nakonec usoudí, že nepřítel rozumí jenom síle a mír zaručí jedině obrana preventivním útokem.

Obranné smlouvy, uzavírané s USA, nejsou smlouvami, které mají zaručit mír. Jsou to smlouvy, kterými se signatáři hlásí mezi cíle Američany vybraných nepřátel. Podle logiky, že nepřítel našeho přítele je i náš nepřítel. Protože si ale Američané místo nepřátel slabých, jakými byly Irák, Afghánistán, Libye anebo Srbsko, tentokrát zvolili vojensky silné Rusko a ekonomicky silnou Čínu, fyzická přítomnost americké armády na našem území naši bezpečnost významně sníží.

Faktem ale je, že cizí přátelskou armádu už jsme tady měli, a víme, že se s tím dá žít. Třeba Němci s tím žijí už od druhé světové války. Po našem vstupu do NATO bylo pouze otázkou času, kdy se k nám Američané nechají pozvat. Amerických základů je po světě jako máku a bylo by divné, kdybychom se jim ubránili zrovna my.

Někteří filosofové soudí, že člověk je odsouzen k volbě a dodávají, že i nevolit je volba. Rozpad sovětského bloku a zánik Varšavské smlouvy byly příležitostí zvolit jinou stranu, tedy Západ, ale byla to i příležitost nevolit, čili zvolit neutralitu, která prospívá Švýcarům či Rakušanům. Společenskou podporu by tehdy volba neutrality měla. Víze světa bez vojenských bloků, čili světa, který upřednostňuje kooperaci před konfrontací, ale našim politikům dlouho nevydržela. Místo neutrality zvolili rezignaci na nečekaně nabytou státní suverenitu. Osvobození ze sféry sovětského vlivu zúročili na přerod v periférii Západu, kterou jsme, se všemi důsledky, dodnes.

Obranné smlouvy s velmocemi, které nemají stálé spojence, ale jenom stálé vlastní zájmy, jsou politicky sebevražedné, neboť jsou bílým šekem k obraně útokem. Zřejmě jde o důsledek dlouhého míru, kterého si už málokdo váží. Státní suverenita se v globalizovaném světě stává vyprázdněným pojmem.

Alternativa k vojenským blokům, v našem případě k NATO, samozřejmě existuje. Je jí vycvičená a odhodlaná domobrana, která nemá drahé stíhačky a tanky potřebné k obraně útokem, ale šikovné protitankové a protiletadlové zbraně. Přemýšlet o neutralitě má smysl, pouze lpíme-li na zmíněné svrchovanosti. Jenomže to, co moderní lidé celé dny obsedantně hledají v mobilech, asi nebude svrchovanost. Takže se zdá, že jsme smířeni podstoupit obranu dolaru sebevražedným útokem.

ZDROJ